

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388915376.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Ti Aar efter den - i forrige Capitel for saavidt endte - Begivenhed var, som sædvanlig, Sommergilde i Hestehaven. En Mand, af hvis Sønneson jeg i min Ungdom hørte Historien, har desangaaende fortalt, som følger: »Det var første Aar jeg tjente paa Kjærsholm for Ridefoged. Jeg havde min Kjereste i Vium; hun var lidt i Familie med Præstens. Første Pintsedag satte hun mig Stævne i Hestehaven, hvor vi ogsaa mødtes saa betids, at vi To bleve de første. Vi vandrede nu en Timestid eller to omkring i Skoven, indtil Larmen og Lyden af en Fiolin forkyndte os, at Folk vare samlede. Vi gik derhen, for at see til. Vi satte os, og betragtede de Dandsende. Efter nogen Tids Forløb saae jeg, at der paa Stien, som gik til Ansbjerg, nærmede sig tvende fornemme Herrer, en ung Dame og tvende Smaadrenge. Da jeg var ganske ubekjendt i Egnen, spurgte jeg min Kjereste, hvem det var? »Tys!« svarede hun, »det er Herskabet. Den store, føre Mand, det er den gamle Herre, som for fem Aar siden blev Enkemand. Den unge, med Arret over Kinden, er hans Svigersøn, Fruentimmeret hans Datter, og de to smaa Junkere deres Børn. For ti Aar siden stjal den unge Herre hende ud om Natten. Saalænge den gamle Frue levede, var der intet Forliig at tænke paa; men da hun var død, lod den gamle Herre sig dog bevæge, og tog dem til sig. Naar han falder af, arve de baade Gaard og Gods.« De bleve nogen Tid staaende og fornøjede sig med at see paa Bønderne; og derefter gav de dem Noget at drikke op. Paa en Vindfælde, ikke langt fra min Kjereste og mig, sad tvende gammelagtige Mænd med et Ølkruus imellem sig, og røgte paa deres Piber. Herskabet gik hen til dem, hvorpaa de rejste sig, og toge Piberne af Munden. »Bliv siddende!« hørte jeg den unge Herre sige; »nu kommer I bedre tilrette, end dengang Du slog Ild til Nielses Pibe, ved Karup Aae.« »Ja, naadige Herre!« svarede den Ældste af de Tiltalte, med et Smil: »der er aldrig saa lidet et Dyr, der jo fægter for sit Liv - ilde gik det og vel var det.« Herskabet loe. »See til!« sagde den gamle Herre, idet de gik bort, »at Du ikke kommer ind imellem Takkerne af den Hjort, Du der rider paa!« Da loe de atter ret hjerteligt, og jeg kunde af og til høre Ansbjergmandens Skoggren, der klang huult som en Rørdrummes, langt inde i Skoven. Hvad skulde det betyde? sagde jeg til min Kjereste, og hvem ere disse to gamle Mænd? Den Ene - svarede hun - ham i den grønne Frak, med den graa Hat, det er Skytten. Den Anden i de brune Klæder, er Mads Skovfoged, der boer her tæt ved, og som den unge Herre har ført med sig. Den Snak om Hjorten skal jeg udtyde Dig. Medens hun gjorde dette, og tillige fortalte mig den hele Historie om de Unges hemmelige Forlovelsesmaal, faldt mine Øjne paa et Par Folk, der ganske alene fik sig en Svingom, medens alle de Andre stode og gabede paa dem. Hvem er det? spurgte jeg, de see mig lidt aparte ud, især den unge Karl i de lange gule Skindbuxer, i denne blaa Trøje med de mange Knapper og med den sære Hue paa Hovedet. - Det er ingen Ungkarl, svarede hun; men en gift Mand, og det er hans Kone, som han dandser med - Det er en snurrig Dands! - raabte jeg - han tramper saa stærkt i Jorden, og spanker omkring hende saa prynsk som nogen Pommerkok; det er ingen rigtig polsk Dands. - Det skal ogsaa være ungersk, - svarede hun - for han er derudefra Tyrkiet, og fulgt med den unge Herre herind fra Krigen. Han er Skriver, og han er Gartner, og han er Potte og Pande paa Gaarden. Hans Kone har tjent Fruen i mange Aar for Kammerpige, og Man vil sige, at det var hende, som hjalp hende bort, dengang hun rømte fra Forældrene.«